

NỖI KHỔ CỦA NGƯỜI TU THIÊN VÔ VI

Tại sao tôi phải tu! Thoáng nghe qua, ít ai hiểu, tại sao, tôi phải tu. Có hoàn cảnh đưa đẩy đến, duyên may đưa đẩy đến, chứ không phải muốn tu là được. Tu mà ép người ta tu, cũng không được. Người mà thức tâm thì dễ tu, người mà còn so đo thì khó tu.

Tu là làm nội tạng, nội tâm mình được bình thản thì mới nên tu, tu mà nội tạng nội tâm mình, không bình thản thì đừng nên tu. Tu có ích cho mình thì nên tu, tu mà không có ích gì cho mình thì cũng đừng nên tu. Vả lại còn làm quê cho môn phái mình theo.

Đầu tiên, tôi không biết mục đích tu để làm gì, và tại sao mình phải tu! Cái này không có ai cắt nghĩa cho mình biết. Mục đích của người tu ra sao.

Bởi vì, thông thường mình gặp những người tu, mà họ tìm không ra được mục đích của họ thì làm sao họ nói cho mình nghe.

Cảnh tu nó hạnh phúc, tu nó sung sướng, giải khổ mà Đức Phật, và người tu thành đạt, họ ca ngợi nào là Thiên Đàng nào là Niết Bàn. Người có thật tâm, thì mới tu, lên tới cảnh giới đó. Và chứng nhận lời của các Ngài ấy nói đúng.

Mục đích tu thì tôi không bao giờ nghĩ, tôi tu là tôi được cái này hay cái kia.

Tu là tôi cứ tu, việc nào đúng thì tôi làm việc nào không đúng thì tôi không làm, còn nếu mà làm những điều gì không thích hợp cho người khác thì tôi, cứ nguyện sẽ sửa sai.

Tôi tu thiền theo Pháp Lý Vô Vi một thời gian thì tôi khám phá ra con người ta, tuyệt diệu nhất là tu.

Bởi vì sao, tôi nói tuyệt diệu, ngoài dòng đời, đâu có ai mà nghĩ chuyện tu hành là tuyệt. Mà họ khuyên mình tu, họ khuyên mình làm bác sĩ kỹ sư giám đốc tiến sĩ. v.v.

Người mà khám phá ra thì họ mới nói, mới chỉ, còn mình không khám ra thì mình đâu có dám chỉ ai. Bất quá mình chỉ khuyên người ta đi học, được làm kỹ sư bác sĩ là cùng. Còn hơn nữa như là tu thì mình đâu có khuyên được và nói được.

Còn tôi cứ làm thình ở nhà tu. Càng tu càng sáng suốt chứ không phải cù lần, nếu mà cù lần thì tôi bỏ rồi.

Cái gì không có kết quả thì tôi bỏ ngay, chứ đeo đuổi làm gì cho uổng công. Đâu có ai khám phá ra con đường tu là tuyệt hảo. Bởi vì tu, tôi mới khám phá ra được sự huyền bí nhiệm màu ở bên trong. Mà kinh Phật nào cũng có nói và có nhắc. Có vào trong thực hành thì mới biết chốn tu là cao cả.

Tại sao, Đức Phật đi tu và nhiều người đi tu, chịu hy sinh tài sản và tánh mạng để tu cho thành đạo. Người thường thì họ cho là ăn chơi, thì mới tuyệt, còn tu mà tuyệt cái gì. Tu làm chi! Nếu tu mà không tuyệt thì các Ngài đi trước họ tu làm gì, và giảng đạo làm chi.

Tu mình mới biết đâu là giả đâu là thiệt.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Còn anh không tu thiền, để giác ngộ, thì anh sẽ dễ bị, người tu già, họ gạt.

Tu nó đem lại nguồn sống trong nội thức của chúng ta. Chứ không phải tu là phải ràng buộc mọi khía cạnh ở chung quanh ta. Con người chịu tu thì mới mở trí huệ, sự thông minh.

Tại sao, tu mà mở trí, còn như, đi học cấp sách đến trường thì sao?

Mình tu là mình lập lại trật tự trong thanh tịnh. Có được sự thanh tịnh trong nội tâm thì mình mới sáng suốt mà thấu nhận những điều hay ở chung quanh mình.

Còn đi học, cấp sách tới trường là mình học về tri thức đời, kỹ thuật đời. Chứ mình chưa thật sự đi vào nội tâm nội tạng của mình, nên tu thiền nó khác hơn học ở đời.

Học thiền Vô Vi này là học về điển tâm linh nó khác hơn khoa học ngoài đời.

Tu thiền, đầu óc mình sáng suốt mình mới thấy được tất cả vạn vật ở quanh ta đều có giai trò đóng góp, chứ không phải vạn vật có tính cách vô tri.

Nó có chiều tiến hóa đi lên của vật chất nền văn minh hiện đại. Mà tư tưởng của con người đóng góp rất nhiều.

Tư tưởng đó ở đâu mà anh có?

Dạ thưa, Tư tưởng tốt lành đó là từ tâm linh, từ cái linh hồn thanh nhẹ mà hình thành ra vật chất.

Tư tưởng đó do huyền vi đóng góp, chứ không phải tự nhiên mình có.

Anh nói huyền vi đóng góp, sao nghe mà mờ ảo quá!

Tôi xin phép giải thích.

Nếu anh là khoa học gia, bác học gia, sự thành công của anh ở đâu mà có?

Có phải là do một sức mạnh vô hình giúp đỡ anh không. Chứ thực sự, cá nhân riêng một mình, anh không thể làm nổi, chiếc hàng không mẫu hạm hay là phi thuyền không gian, v.v.

Khi mà anh thành công rồi, chính anh đã thầm cảm ơn ai, trong cõi không gian vô tận đó, mà anh không bao giờ thấy.

Nhưng mà anh tin có đấng thiêng liêng, đang hỗ trợ cho anh thành công. Trong cái bí mật huyền vi này, anh không thể tưởng tượng được.

Những người nào đã từng thành công về vật chất, nghe qua thì mới rúng động trong cõi huyền bí này. Mắt phàm thì không thể nào hiểu được. Phải tu thì mới hiểu.

Con người ta có cái trí óc thông minh vô cùng tận, không sao mà đào hết, nó ẩn tàng trong nội tâm của chúng ta. Khi mà chúng ta ngồi thiền, để được thanh tịnh, thì người tu Vô Vi họ mới khám phá ra sự thật, con người ta có cái linh hồn.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Cái linh hồn là cái trí khôn của loài người, do đâu mà hình thành?

Dạ thưa, là do chính Ngài Thượng Đế, chiết cái linh hồn của Ngài, ra cái linh hồn của mình và cho mình luân lưu trong nhiều trạng thái, nhiều khía cạnh để học hỏi. Chứ không phải chiết ra, sanh ra, tới đó rồi thôi.

Nhiều người không chấp nhận hoàn cảnh hiện tại của mình, để rồi cũng phải chấp nhận, một cách không sao tháo gỡ được, đâm ra tức tối với hoàn cảnh.

Tại sao, tôi phải tức tối, vì mình không có thông. Nếu thông thì mọi việc sẽ êm đềm như vầng trăng, sáng lung linh trên nền Trời thơ mộng.

Cái khổ của người tu nó có tới trăm chiều, chứ không phải một hai chiều đơn giản như mình thấy. Từ đời chuyển sang qua đạo nó rất là phức tạp, nhất là trong gia đình mình, phần đông chưa có quen tu ra làm sao. Nên mọi khía cạnh, mình bị ràng buộc ảnh hưởng chung quanh rất mạnh, như là vợ chồng cha con bạn bè xã hội.v.v.

Nói chung, họ tưởng mình tu, là không có giúp ích gì cho bản thân mình và xã hội.

Chứ họ chưa nhìn thấy người tu mà thành đạo rồi thì họ cố gắng cả thân, lẫn xác cho xã hội và quần chúng chứ không phải chuyện thường như họ nghĩ.

Trong lúc tu, thì gặp khó khăn ở tình đời, gia cảnh, người tu không biết làm sao giải thích được cho người đời biết.

Là hiếm có người, muốn tu thực lòng tu.

Phần đông thì người ta, chỉ muốn làm giàu, thành bác sĩ kỹ sư thôi. Một người mà muốn hy sinh tu, tìm con đường giải thoát hiếm lắm. Cả triệu người thì chỉ có ít người tình nguyện đi tu thôi. Vậy mà, người đời vẫn xỉ báng người tu, coi người tu Vô Vi, như là cùi hủi, ăn bám, nhu nhược.v.v. Người tu Vô Vi, chỉ biết âm thầm, lặng lẽ tu trong khổ nhục, buồn tủi của tình đời hắt hủi.

Tu mình từ bỏ những tập quán phàm trần của mình từ trước đã bám vào thân, dần dần xa lánh những thói hư như là. Tự tập nói khoát, nói chuyện thiên hạ, không tốt cho mình và cho người khác, bớt tính chuyện tham lam, tính toán v.v.

Tìm nơi thanh tịnh mà tu cho bớt động loạn, khiến cho nhiều người chung quanh mình, họ có nhận xét, người tu cù lần, không biết gì hết. Bị phê phán chỉ trích tùm lum, kể cả người tu, với người tu, cũng còn lăm lăm với nhau. Vì không cùng một tâm hồn, không cùng một trình độ.

Thế nên trên đường tu, gặp rất nhiều nghịch cảnh éo le, mà người tu họ chấp nhận hết những gì gọi là thương đau của thế sự. Thì những người chưa có dẫn thân vào họ không hiểu và cho rằng người tu ngu và nhu nhược.

Họ không có biết nhịn nhục và chấp nhận là quán thông của người tu Vô Vi.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Mặc dầu, những chuyện ngang trái là do hậu quả của tiền kiếp xoay chuyển ngược lại mà người tu, họ nghĩ như vậy và chịu gánh vác. Ngược lại những người không tu hoặc tu chưa tới bài học này, thì họ chống trả lại và ăn thua cho tới chết.

Mình sống trong gia cang, vừa tu, vừa thi hành nhẫn nhục như thế thì mọi người chung quanh, không chấp nhận sự nhịn của mình và cho rằng mình lụn bại và yếu hèn.

Bởi vì, tu mỗi một chút là mình nhịn, nhịn và nhịn. Không giống như ngày xưa, mỗi chút là mình phải tranh đấu, thắng cho cá nhân ích kỉ. Mình có thắng, cái người kia đi chẳng nữa, thì cái người thua kia, họ cũng buồn và tức giận mình.

Thế nên nhịn, nhịn, nhịn và phải chịu nhục luôn. Mới đúng là sáng suốt. Nên thành ra bị khổ và chịu khổ.

Tại sao, sáng suốt mà còn khổ?

Là mình đem cái sáng suốt, giác ngộ này, đi nói cho người khác nghe. Họ nghe không thấu, họ chửi ngược lại mình. Nên khổ!

Bởi vì, nhịn nhục là thua lỗ, thua lỗ là mẹ đẻ của thành công. Họ cứ muốn hơn thì làm sao, tiến.

Người tu, chịu nhịn nhục, trăm cay ngàn đắng chứ không phải thông thường, lẽ tẻ một vài chuyện.

Thí dụ.

Từ cái ăn họ cũng khổ, họ ăn tạm để sống qua ngày thôi chứ họ không có ăn nhiều, ăn tham. Nếu mà ăn tạm bợ, để sống qua ngày như vậy thì cái người không tu, họ cho rằng, sống mà khổ quá, sống, tu làm chi.

Họ đâu có biết mình tu Vô Vi, đang luyện cái phần hồn, không còn lệ thuộc vào miếng ăn. Chứ không phải là mình không biết ăn.

Khác với người không tu, không có miếng ăn ngon là tôi chết. Nên từ sáng tới tối, tới già, tới chết, người ta vẫn còn lệ thuộc vào miếng ăn, nên rất sợ chết đói.

Còn ngủ và ở cũng vậy, người tu, mình ngủ và ở, sao cũng được, cho chỗ nào, ngủ và ở chỗ đó. Mình không nên, đòi hỏi là phải giường nệm, gối nhung, tôi mới chịu, nên giấc ngủ của người tu Vô Vi thật là êm và rất thoải mái, mặc dầu chỗ đó như là ngục tù.

Còn người không tu, không quen, họ chịu cảnh thiếu thốn không được. Nên không bao giờ, họ ngủ được một giấc ngủ yên lành khi mà họ cảm thấy thiếu thốn.

Tại sao, người tu Vô Vi, lại chịu đựng được chuyện trăm lần cay, ngàn lần đắng mà mình vẫn vui là sao, có phải ngu không?

Mỗi một lần, cay đắng như vậy là nhờ quả tâm thức của mình. Cui mình có học được tánh dị tha hay là không, tánh từ bi là gì, đối với một người oán trách mà mình vẫn

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

cam lòng nhẫn chịu. Mình phải có một chiều hướng nghĩ thiện, cho một người nào oán trách mình.

Có nghĩa là mình tự nhận lầm lỗi, và tự xét lại hành động của mình có hợp lý không, nên tu Vô Vi, mình chấp nhận cái người oán trách.

Còn về không đúng và oan ức cho mình thì mình nghĩ rằng, việc đó ngộ nhận mà thôi.

Thế nên người tu mà hiểu đạo rồi, mình chịu đựng được tất cả những trường hợp nào xảy đến mà mình, cứ ung dung chấp nhận. Có những chuyện oan gia mà mình cho rằng có lý nữa, là những chuyện của tiền kiếp, nên bây giờ mình chịu trả. Tôi thường nói, người tu nên, chấp nhận những cảnh, oan gia.

Tu nó khổ cả ngàn lần, bị đê đầu, cỡi cổ, mà mình, người tu cảm thấy vui, mình làm thình.

Khiến cho người ngoài, họ không sao hiểu được, họ cho rằng người tu là khùng.

Người tu, mình biết hết, nhưng mà mình không có trả lời.

Tại sao, mình tu Vô Vi, không thêm trả lời?

Tại vì , một con người có cái học thức khác nhau. Người chưa có hành tu, thì họ chưa có thể lãnh hội tư tưởng và hành động của người tu, có cái nghĩa, trăm chiều, người khác cũng chưa hiểu.

Bởi vì, sao chưa hiểu?

Tiền tài danh vọng vẫn còn thu hút tâm hồn họ. Người tu Vô Vi, thấy đời động loạn. Nhưng mà người không tu, họ đâu có tin, đời động loạn.

Khi nào họ cảm thấy bị bơ vơ, hất hủi thì họ mới tìm tới nhà thiền. Họ mới hiểu đời là gì, còn đạo thì ra sao. Lúc đó thì họ mới thấy giá trị của người tu Thiền giác ngộ.

Bây giờ, nghĩ lại cái hoàn cảnh tu khổ, khổ, khổ trăm bề, mới thông cảm nội tâm của Đức Phật. Tại sao, Ngài bỏ hoàng cung mà vô rừng để tu cùng thú dữ.

Cái hoàn cảnh Ngài cũng muốn ở nhà tu, nhưng mà mọi người đều chống trả nên Ngài đành tâm mà bỏ gia cang vào rừng để tu mà cứu độ gia cang.

Cái trường hợp ngày xưa, nó như vậy, bây giờ không lẽ theo gương Ngài nữa, bỏ đi vào rừng tu, thì không hợp với gia đình hiện tại. Ngày nay tiến lên một bậc, là có chùa chiền nhà thờ để tu, để giáo hóa chúng sanh. Nhưng mà đi tu như vậy thì đúng theo hoàn cảnh của thời xưa thôi.

Bây giờ, cả gia cang muốn tu, không lẽ, cả nhà bỏ vào chùa vào tu viện để tu. Như thế thì còn cái hệ thống nào nữa. Tu hết như vậy, rồi lấy ai làm và phát triển.

Đâu có nước nào tu, mà phát triển kiểu đó. Nhìn lại nước Tây Tạng mà làm gương, nước đó, cũng biểu hiện tinh thần tín ngưỡng tôn giáo mạnh mà đâu có phát triển nổi.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Nhưng mà xét lại đời sống, vật chất, đi đôi với tâm linh thì thiên hạ mới thái bình thanh tịnh và văn minh sáng suốt.

Bây giờ, với hiện tại, vật chất đầy đủ, thì tâm linh cũng phải phát triển theo chiều hướng đi lên, để theo kịp thời đại.

Bây giờ, muốn tu không lẽ, cả nhà bỏ vào hết chùa vào tu viện.

Ở nhà tu cũng được mà, không lẽ, Trời hay Phật, phạt những người nào, tu ở nhà.

Nhiều người đã là tu cao, xưng danh là Phật, mà không hiểu, nói ngang.
Nói, tu thiền ở nhà là tu không đúng, tu sai.

Nói như vậy, thì ông Trời, ông Phật quá ích kỉ. Mà ông Trời, ông Phật không nói. Chỉ có miệng đời nói thôi.

Hiện tại bây giờ, nên văn minh đạo pháp phát triển tới tận nhà để cứu khổ chúng sanh. Là bước vào thời kỳ Thánh Đức mới, để tiện việc tu hành, khỏi vất vả phải vào chùa hay tu viện, tốn kém thì giờ.

Mỗi ngày, mình cứ ở nhà tu thiền, sửa tâm, những điều sai lầm của mình, đạo đức hằng ngày của mình, khắc phục ăn năn. Thì mình đâu có làm sai, những gì như kinh Phật và kinh Chúa nói. Thì làm sao mà không tốt.

Tu Vô Vi là tu tâm, sửa tánh, sửa cho cái tâm tánh mình hiền lành và êm dịu. Tại sao ghét bỏ người tu, cho là tà.

Còn nói mình là chánh? Chánh mà nói người khác tà. Quái lạ!

Mình tu, còn hơn là mình, không có tu. Không có tu, tôi ra ngoài ăn thua đủ thứ. Vậy mà gia cang, bạn bè, xã hội họ lại thích mình, đừng có tu.

Họ lại bôi bác Vô Vi, nói, ở nhà tu là sai?

Dạ thưa, sai chỗ nào, nhìn lời nói và ngôn từ, coi tôi nói có điều gì thất lễ với Trời Phật không, mà cho rằng những người tu thiền Vô Vi, tu ở nhà là tu sai.

Hiếm có ai nói, tu là tuyệt, như tôi nói!

Mình tu mình mới biết đâu là đạo, đâu là đời. Tu Vô Vi là đời đạo song tu, từ trong tâm, phát ra rất là thanh thúy, cao siêu, diệu vợi. Chứ không phải tu Vô Vi là cù lằn như người ta tưởng.

Trong khi mình tu gặp nhiều ngoại cảnh chống trả, buồn không biết tâm sự cùng ai, cho vơi hết nỗi lòng của người tu, buồn cũng như Đức Phật Thích Ca, bỏ vào rừng.

Nhiều người cũng tu, và gặp nhiều chuyện buồn như thế, nên mới có cái cảnh lên non học đạo, mà viết lại cho chúng sanh hay. Rồi chúng sanh tưởng lầm, tu là phải lên non, lên non, rồi tu, không xong.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Tu ở đây, là tu bỏ, sửa chữa lại cơ tạng của mình cho quân bình. Mình có quân bình rồi, mình mới nhận diện đời sống cái nào sai, cái nào phải, mà mình làm và mình sống. Tu là đơn giản như vậy. Chứ có gì đâu, mà các Thầy tu, tu không đạt, nói xạo.

Nhiều người lên non, vào rừng, vào chùa vào tu viện, thích tu môn nào thì tu theo môn ấy.

Cũng có người muốn tu, ở nhà thăm tu, bị chỉ trích quá mạng, họ tìm cách vào nhà tù, họ tu hoặc vào nhà thương, ẩn mình, họ tu. Vì sao?

Vì họ chỉ muốn chứng minh cho người ta biết, là họ chỉ có con đường tự tu thôi.

Ngoài chuyện tu, thì họ không nghĩ chuyện gì hết, ở chỗ nào cũng được và bất cứ nơi đâu và họ cũng vẫn tu được, như thường.

Cũng có người, họ chọn cái chỗ nào cùng cực nhất mà họ thử. Thử xong rồi thì họ mới mở trí ra, và sáng mắt ra.

Sau cái khổ, sau cái động loạn nhất. Như là trong nhà tù, nhà thương điên, chẳng hạn. Là cái chỗ siêu đẳng nhất, thánh thoát nhất. Tại sao?

Tại vì, người ta bệnh điên, chứ người tu, không có điên. Mà họ lại thấy người ngoài đời, họ còn điên hơn cái nhà thương điên này.

Tại vì, ngoài đời họ còn cuống cuống trong tiền tình danh lợi, mà họ đang trên con đường điên loạn mà họ không hay.

Họ sẽ điên, với tiền tình danh lợi, dầy xéo tâm can họ, sau này.

Còn không khí trong nhà thương, nó rất là yên tịnh, đâu có ai giành giật với ai đâu, ai cũng muốn giúp đỡ những bệnh nhân, thì họ mới thấy cái câu của Tổ Sư nói. "

Biển cho lặng mình châu mới phát. Lòng cho riêng mới gọi là thần". " Hoặc là ưng vô sở trụ, vi sanh kỳ tâm"

Tâm mình không nghĩ vào đâu, không trụ vào đâu thì nó phát sáng.

Đầu óc mình sáng suốt trong nghịch cảnh. Cho nên môn tu Vô Vi này thật là cao siêu là phải thử đủ mọi trạng thái, ở đâu mình tu cũng được, tu tại tâm, tu tại gia.

Hợp hoàn cảnh nào, tu hoàn cảnh đó, khỏi bỏ nhà cửa vợ con. Bỏ nhà là thất lễ sao mà tu, bỏ vợ con đi tu, mà tâm còn nhớ thì làm sao, tu cho thành.

Bức tranh khổ, bắt buộc là phải có thì nhiên hậu nó mới siêu.

• Tu Vô Vi nó khổ như vậy, tu Vô Vi là đời đạo song tu, Thầy dám tu không?

Tu đâu phải là dễ, bởi vì, ít ai nghĩ tới chữ tu. Sợ tu như là gì, thấy mấy người tu khổ quá không dám tu. Chứ tu như tôi, thì tôi thấy tuyệt diệu, có khổ thì có sướng. Các bạn đi làm, có tiền, các bạn có sướng không.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Thì tu, cũng giống y như vậy. Tu tâm thức nó di diệu, tuyệt diệu, trí óc nó khai triển văn minh vô cùng. Từ xưa cho tới giờ, ít nghe ai quảng cáo tu. Vì mình chưa gặp người tu, phát triển trí huệ, chứ mình gặp người tu phát triển trí huệ, thì họ sẽ khuyên mình tu cho sung sướng cuộc đời.

Ngàn năm hạnh phúc, và còn cứu được cửu huyền thất tổ. Nên tôi mới nói cái tu này nó siêu lắm. Anh tìm ra được anh. Anh tìm ra được thiên đàng hạnh phúc, không còn khổ, không còn đói, không còn bệnh, không còn sợ chết nữa. Giải thoát mà.

CAO NHÂN VÔ THƯỢNG

**Nỗi lòng trắc ẩn đi tu
Mong cho giải hết chuyện tình thế gian
Thế gian cơ cảnh loạn sầu
Tạo thêm cảnh khổ tạo nhiều đắng cay**

**Khổ cam cùng cực vẫn cam
Bên lòng nhẫn nại vượt vào không gian
Dù cho vạn sự chuyển màn
Quyết lòng một dạ nguyện tu suốt đời**

**Của thiên của địa của người
Người tu chẳng có của gì trong tâm
Tâm thì trống rỗng vẫn không
Tâm không chẳng có của gì mới hay**

**Người thì có kẻ Bắc Nam
Người tu chẳng có Bắc Nam kẻ nào
Không phân kẻ trước người sau
Người sau người trước cũng là giống nhau**

**Tu thì trắc ẩn ruột gan
Tim gan máu huyết đoạn trường tứ chi
Tu tâm tu tánh hành trì
Hành cho đến chết mới là người tu**

**Học thì toàn cảnh trước ô
Cam tâm nhịn nhục mới thành người ngoan
Đâu ai biết được ý thanh
Từ trong ô trước chuyển thành trắng hoa**

**Thiên đàng địa ngục không xa
Cách nhau ba tấc mà tìm không ra
Không ra là tại chính ta
Còn mê còn chấp Thiên Đàng vẫn xa**

**Kính bái
Lê Thành Lợi**

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC
